

tionen er saa spændt, at man tæller Mandstabet paa begge Sider, og at man ikke ræsonnerer om, hvorledes Forholdene rimeligvis kunne udvikle sig, og hvorledes Tingene kunne komme til at stille sig i nærmere eller fjernere Fremtid, men man regner, der er saa og saa mange, og der er saa og saa mange. Vi kunne ikke være tjente dermed; vi vide i saa Tilfælde paa Forhaand, at der vil komme til at staa 79 Stemmer mod 78 Stemmer. Men der er et andet Punkt, som viser, at Gjennemførelsen af dette Forslag i Diebliffet er uhensigtsvarende. Vi maa vist Alle erkjende, at det kun bør være et Tidsspørgsmaal, naar Repræsentationen skal vælges paa en anden Maade, at det kun bør være et Tidsspørgsmaal, naar Valgtredene skulle omlægges og i Forbindelse hermed forøges; men man kan sige sig selv, at paa et Tidspunkt, hvor man venter og forudser som rimeligt, at Antallet af Folketingsmænd vil blive betydelig forøget, vil der ganske naturligt fra Landsthingets Side blive reist en stærk Modstand imod en saadan Afgjørelse, som vilde føre til, at Thingene, naar de traadte sammen, kom til at stemme efter Medlemmernes Antal. Jeg tror derfor ikke, at dette Forslag har Udset til at gaa igjennem. Jeg har udtalt, hvorfor jeg finder det i alt Fald saare tvivlsomt, om den Tankegang, der ligger til Grund for Regjeringsforslagets Bestemmelse, at de 10 Medlemmer i hvert af Thingene skulle vælges ved almindelig Stemmeslæb, er rigtig. Men hvad der forekommer mig utvivlsomt, er, at den Bestemmelse, at de skulle vælges ved almindelig Stemmeslæb, vil ganske naturligt føre til, at dette Afgjørelsesudvalg ikke bliver noget Forhandlingsudvalg. Det er vistnok ganske rigtigt, som det blev udtalt af det ærede Medlem for Aalborg Amts Iste Valgtreds (Suel), at naar disse ti Medlemmer fra hvert Thing, som han kaldte Kamphaner, komme sammen, vil der ikke blive ført nogen fredelig Diskussion. Man vil fra begge Sider møde som Mænd, der have faaet det Hverv af deres Mandanter, stivt at staa paa det Things Mening, hvortil han hører, og ikke at give noget efter. Nei, man veed meget godt, at nu er det kommet dertil, at det alene er Loddet, som skal gjøre Udslaget, og man vil altsaa netop derfor ikke slaa Noget af, thi hver Gang man slaar noget af, formindsker man Antallet af Lodtrækningerne og derved tillige sine Chancer. Man vil altsaa holde paa alle de Divergenspunkter, der ere til Stede i det Dieblif, Afgjørelsesudvalget træder sammen. Det forekommer mig ogsaa at maatte antages at

have været Meningen fra Regjeringens Side, at om Forhandling vil der ikke for Alvor blive Tale. Det siges nok, at Forhandling kan finde Sted, men naar man siger: inden to Gange 24 Timer skulle I være færdige, saa levner man ikke megen Tid til Forhandling. Man kan tænke sig resolute Mennesker, som ligesaa godt som efter lang Tids Snak kunne sige, hvad de ville, men min Erfaring gaar ikke i den Retning, at mine kjære Landsmænd ere saa hurtige. Der skal gjøres adskillige Bud, Modbud osv., inden man tager Beslutning. Og disse to Gange 24 Timer ere ikke en Gang to Gange 24 Timer, thi de skulle regnes fra den Tid, Medlemmerne ere valgte, og der kan jo dog meget let hengaa nogen Tid, inden de kunne træde sammen til Forhandling. I det Thing, der sidst har haft Sagen, efterat Jællensudvalget har gjort sine Indstillinger, antager jeg, at Valget foregaar kort efter, at det Møde er forbi, hvor Indstillingerne afgjøres. Lad os saa tænke os, at det andet Thing er meget nidkjært og endnu samme Dags Aften vælger sine Medlemmer, saa vil Tiden let kunne være saa fremrykket, at Afgjørelsesudvalget først kan træde sammen den næste Dag, og der saaledes kun bliver en enkelt Dag til Forhandling. Det er imidlertid ikke umuligt, at Divergenspunkterne kunne være temmelig mange. Man har haft Exempel paa — jeg er sikker paa, at jeg ikke nævner for høit et Tal, naar jeg siger — at der har været nogle og fyrgetyve Divergenspunkter paa Finantsloven mellem Folkethinget og Landsthinget, ja der har vistnok været mange flere. Vil man tænke sig en Forhandling om saa mange Punkter, synes jeg nok, at een Dag maatte siges at være en noget kort Tid dertil. Smidlertid, man kunde alligevel tænke sig en Forhandling, men hvad saa? Ja Regjeringens Motiver sige, at naar det saa kommer til Afstemning, vil det vise sig, om denne Forhandling har baaret nogen Frugt. Nei, der er næppe Noget, der forhandler under saadanne Omstændigheder, som vil, for at jeg skal bruge et vulgært Udtryk, kjoøbe Ratten i Sækken. Der er Ingen, der vil indlade sig paa ved den Afstemning, der finder Sted, og som vel at mærke skal være hemmelig, at opgive noget af de Punkter, som han fra vedkommende Things Side er sat til at hævde, uden at være sikker paa at faae Noget derfor, men det veed han ikke, om han saar: Vil man altsaa have en frugtbringende Forhandling, saa maa man indrette det saaledes, at det i alt Fald bliver gjort muligt for et under Forhandlingen til Stede kommende Flertal at faae Flertallet konstatere og derved forhindre, at alle